

הכל שוחטין פרק ראשון חולין

١٢٠

עין משפט
נר מצוה

עַה א מ״י פ״ו מהלכות
מעשה קדושות הלכה
יט:
עו ב מ״י פ״ו מהלכות
ק״פ הלכה ה:
עז ג מ״י פ״ה מהלכות
מעשה קדושות הלכה
יח:
עח ד מ״י פ״ו מהלכות
רוח הלכה ז:
עט ה מ״י פ״ה מהלכות
עבודת יו״ט הלכה
יז:

מורה אור השלם

1. וְאֵל תְּהִיָּה אַחֲרֵי רִבְּבִים
 בָּרְבִּיעַת וְלֹא עֲנֶה לָּהּ בְּרִב
 כָּל־אֶחָד אַחֲרֵי רִבְּבִים
 כָּל־הַיּוֹמָה: שְׁמוֹת כ ב
 2. וְהַפְסִיעַ בְּתֵּן עֲתִילָה
 נִתְּנָה אֶת־הָאֵל לְנִתְּנָה: וּרְקָא ו
 3. בְּבִית אֶחָד יִשְׁכְּנוּ אֶל
 חֲרִיצִים בֵּין הַבָּיִת מִן
 הַקֶּשֶׁר חֲרִיצָה וְעֵצֶם אֶל
 4. וְשָׁפְרוּ בֵּין שְׁמוֹת י ז
 5. וְחֲרִיצִים מִזְבֵּחַ
 6. וְהַיְחָלִים אֵשֶׁר יֵלֶךְ לְחֶבֶן
 7. וְהַיְחָלִים הַיְחָלִים לִפְנֵת
 8. הַעֲזָרָה יִשְׁכְּנוּ אֶת
 9. הַחֶבֶל הַמִּכְשָׁת אֶת הַקֶּשֶׁר
 10. אֶת כָּל הַחֶבֶל אֲשֶׁר עַל
 11. וּרְקָא ו ט
 12. וְכֵן יִעָרֵי הַהוּא
 13. וְכִסְיִים אֶל הַחֶבֶל
 14. וְרוֹצֵצִים אֶת יְדֵיהֶם
 15. וְעֲגֻלָּה הַעֲזָרָה בְּנִתְּנָה:
 16. בְּרִבִּים א ו
 17. תִּתְּנֶנָּה אֶת־הָאֵל
 18. אֵלֶיךָ הַבָּיִת וְחֲרִיצִים
 19. אֶת מַחֲרִץ לְפִתְּהָ
 20. שִׁשְׁתִּי אֶת־הָאֵל לְפָנָיו:
 21. מִכְבָּר י ז
 22. וְלִקְחָא אֶת־שְׁנֵי
 23. שְׁעִירֵי הָעֲזִמִּים אֶת־הָאֵל
 24. לְפָנָיו י ו
 25. פִּתְחָ אֶת־הָאֵל
 26. שְׁעִירֵי: וּרְקָא ו ט

שיטה מקובצת

[illegible]

דקיימי דרא דנברי. בלא זה היה יכול לומר כגון שהיה אדם אחד עומד לשם בשעת הסגר וראה שלא חקר אלא ברואה לפרש בצאטו ענין שאף הכהן עצמו היה יכול לידע: **מנא** הא מילתא דאמור רבנן ויל בתר רובא. וא"ת כיון דלאמרין זיל בתר חוקה כ"ש בתר רובא דרובא וזוקר רובא עדיף וי"ל דלרב אלא בר יעקב צבי ללא קיס ליה חוקה מקרא ולמאי דמפרש רבינו חיים דהא דרובא עדיף מחוקה לא י"ל מסבירא אלא ילפינן מפריה אדומה דלולין בתר רובא אע"ג דליכא חוקה כנגד הרוב דלוקי גברא שמוין עליו בחוקת טמא חמי שפיר הכה: **אבר** דרבא דקיי"ל דית ק"ן בנה: מחשין אמאי לא דליף מכל קרבנות דדחו שבת ולא חיישין שמא ימצא קרבן טרפה ונמצא שחלל שבת וני"ל דלין יכול להוכיח משם דליכא למימר דמספק נמי אמר רחמנא דלחיי שבת מנחת קרבן כמו שבפסוק נפש אמרינן כסף"ק דכתובות (דף ק"ט:) נפש חללו צו ואמר הרוב: **דמנח** גומרתא בו. ואפילו חל ערב פסח להיות בשבת מלאכה שאי אפשר לעשות מע"ש דוחה את השבת: **אתיא** מענה ערופה. מימיה ללא דמי גבי פרה ועגלה כיון דליף לית לן בה וי"ל דמענה דבשעת שריפה ולאחר עריפה תהיה שריפה כמו בשעת שחיטה ועריפה:

העֲרֹפָה בשׂהיא שׂמחה. לִקְנֹן
צִפְרִיקִין (גד). דְּרָשִׁין
נָמִי מֵהֶעֱרֹפָה זֹאת צִעְרִיפָה וְאִין
אַחֲרֵת צִעְרִיפָה וּבִסּוּף פֶּרֶק כֹּל הַבָּשָׂר
(קמנ קי): גְּזִי דְבַר שְׁנַעֲפָה מִזֹּתוֹ
(יִצְחָר מִרִי מִיעֻטִּי כִּתְבִי שִׁמּוֹר
הֶעֱרֹפָה וְיִזְלִ דְּמֵהֶעֱרֹפָה מִשְׁמַע שֶׁפֶּר
הֵהוּא מִיעֻטֹּא דְּזֹאת צִעְרִיפָה וּמִדְּסַמֵּךְ
הֶעֱגֵלָה לְהֶעֱרֹפָה דְּרָשִׁין הֶעֱגֵלָה
שְׁמָהּ: **אַתִּיא** מִפְּרָה אֲדוּמָה.
וְאִתִּי כִּיּוֹן דְּפִרָה בַּת שְׁמִי שִׁים אִלִּי
דִּילְמָא הֵייוּ מִשּׁוֹם דְּאֻקְמִיָּה אַחֻקָּה
חֵינָה טְרַפָּה לִמִּדָּה טְרַפָּה חֵינָה
חֵינָה וְיִמְהִיּוּ כֵּאֵן יִזְלִי דְּחֵיבֵא חֻקָּה אַחֲרֵת
כְּגֵדָה לְהַעֲמִיד מִמֶּנּוּ עַד חֻקְתּוֹ אֲזַל
לִקְנֹן דִּילִיק מִעֲדִים זְוֻמִּים קֶשֶׁה
וְיִזְלִי דְכָל חֻקָּה שְׁלֵא נִתְצַרְרָה וְלֹא
נִדְעָה אֲפִילוּ שְׁעָה אַחַת לֹא אֲזֻלִּין
בְּתֵרָה וְיֵשׁ לְלִמּוּד מִתּוֹךְ כִּךְ הִלְכָה
לְנַעֲשֶׂה דָּאֵס עֲשֶׂה בְּגִיּוֹת מִכְמָה
בְּהִמּוֹת וְאִחִי כִּי נִשְׁחַטָּה הָאֵחָת וְנִמְנָאֵת
לְטְרַפָּה שְׂכוּלֵס אֲסוּרוֹת דִּלְחִין
עֲרֵיפָה פְּרָה אַחֻקְתָּהּ וְיוֹמֵר הֵשֵׁאֵת
הוּא דְּטְרַפָּה מִיּוֹ בְּטְרַפָּה מִחֲמַת
הַבָּשָׂר וְיִזְלִי דְּמֵהֶעֱרֹפָה מִשְׁמַע שֶׁפֶּר

וינו בקיץ לזדק אפרס שהיה לה
 פק ספקא ספק אינה טרפה א' ואם
 חר כן נטרפה: **הטאת** קרייה
 טעמא ברש אין מעמידן (פ"ז ע"ג):
 בי אליעזר ור' יהושע עד כאן לא
 דודאי רבעה פסולה ש"מ דפרה
 י פרה דקרייה רחמנא חטאת אלא
 ה תניא הקדישה ליואל דופן פסולה
 לההיא דרשה דחטאת מסתמא אקרא
 א שני פרה הואיל ומום פוסל בה
 פוסלין בה לכך פסולה דרביה
 גלי צינא דופן משום דסברי דקדשי
 "כ הוה אמי כר"ש וגראה לפרס דהבי
 ו היא בין נפרס משום דחטאת קרייה
 בה ולא גרסינן אלא ובספרים לא היה
 צינא דופן ואם תאמר לרבי שמעון

דליה

דלית

במפתן ורואה ומגיד לזה
וילסא. איידי דאייירי צמנא
בתמיה: **השע חנויות.** כולן
נבלה ונמנא בשר בארץ

בגון דקיימי דרא דגב
מנא הא מילתא דאס
מגלן דכתיב ^אאחרי
דאיתא קמן בגון ט' ו'
מביעיא לן כי קא מי
קמן בגון קטן וקטנה
ומן שבה מכנש) אור
אמר קרא ^בונתח
לנתחיה ^גואלא נתחיה
ניקב קרום של מוח א
זיל בתר רובא ממאי
ליה ואי משום אותה
לנתחים ה"מ היכא ו
היכא דלייף לית לן
אמר אתיא משביר
רחמנא ^דועצם לא ת
ניקב קרום של מוח א
זיל בתר רובא ממאי
ועליה וקלי ליה ובדיק
בגידים והשורף בע
שבירת עצם ר"נ בר י
אמר רחמנא ^החלבו
שמה נפסקה חוט ה
דאמרינן זיל בתר רוב
פפסיק לה ^ולעומת העצ
שהכליות יועצות מ
ובדיק לה ואי משום
דחתכה לגמרי אבל
רב ששת בריה דר
מעגלה ערופה דא
כשהיא שלמה תיהו
היא אלא לאו משום
וכי תימא מאי נפקא
דבי ינאי יכפרה כתיב
רב שילא אמר אתיא
רחמנא ^זושחט ושרף
שלמה אף שריפתה
דילמא טרפה היא א
זיל בתר רובא וכי
חטאת קרייה רחמנא
אתיא משעיר המשת
את שני השעירים ^חיש

מבין כליות יועצות: הידא
פומח לצד הגב אלא לצד
שלמה הסוי. אפילו לאחר
גרמי ולמיצדק אף טרפה
טרפה היא הא לאו קרנן
לעולם כעין ערפיה של
זמעין מינה: האמר יור'
: דפה רחבי בה דקשים.
ורין בהנאה אף היא אסורה
זוק: כשהיא שלמה. שלא
(ט) למי נדה חטאת היא:
ודילמא

ה' בן דצכל דוכתא אמרינן
לכולהו טעמי צין נפרש
רבי אליעזר ורבי יהושע ומה
לא וטעמא דחטאת קרייה

נגון דקיימי דרא דגברי. האחד עונה
וזה ליה עד הכן דלא צירי: מנהא
הא מילתא דחזקה נקט נמי הא: מנלן.
ומוכרת בשר שפוטא ואחת מוכרת
הבקר ואחר הרוב דלא קמן חזינא דרובא
דפסיחילא: ופסגדירן. דתנן (פסחדין
דף ת. מ.) י"ב מוכרין וי"א מחייבין זכאי:
קטן וקטנה. דפליגי רבנן עליה
דר"מ ביבמות (דף סא:) דתנן (יבם
קטן שבת על יבמה קטנה יגדלו זה
עם זה ולא חיישין שמא תמלא אילנות
או הוא סריס ונמלא פוגע באשת אחיו
שלם בלאו כמאן מנא דהוה להקליף לאחיו
שבת והאי דאמר רב הכי הוא אלף לאחיו
יזיל בתר רוב קטנים דעלמא דאינס
סריסים והיינו רובא דליתיה קמן:
אחיה מרשא של עולה. שאין יכולין
לחכותו ולדקוק בקרוס של מוח שמא
ינקב והוא אחת מ"ח טרפות* משום
דכתיב (ויקרא ה) ונתח אשורת לנחמה
ולא נחמה: ונחמה נחמה שפוטא דהתוך
ונחמה אחד לשנים וקרבן טרפה
פסולה בשמעתא קמייתא דמנחות
(דף ה:) שכשהוא אומר למטה [ויקרא א] מן
הבקר שאין מיל אלף להויה את
הטרפה: דפלי ליה. וקורעו וחולאו
ולא יצדיק. פלי. פטרי"ר צלע"ז:
וילניץ. מחובר. פרגוס וזרת (י
ומלפך. גומרסא. גחלת. וקלי ובה
לעסס הגולגולת לצדוק ליה לקרוס:
המחבר צגידן. אע"פ דקשין כעמנות:

מחלוקה המקריב שלמים או חטאת מובש ואיל קרב אליה עם האימורים. מן הכליות חלטה לזד הזב והזב הקרי ליה אליה: **חוט השדרה**. שנפסק טרפה. וכולה תננה באלו טריפות (לקמן מה): **דמסאפי פסק ליה**. שמשפיל לחותכה סמוך לזב שפילו נפסק חוט בזאות אליה אין הבחמה וטרפה חוט כדלמרינן באלו טריפות (סע מה): עד היק חוט השדרה עד צין הפרשות דהיינו כנגד היריכים שהחוט מתפלל שם ל' האחד פורש ללזד עטס מין האליה שקורין הנק"ש

כדרכו עד סוף הזנב ומצין הפרשות והאלה לא מתקרי חוט השדרה להטריף בו שכזר" הבהמה נסמך על ירכה ולא על חללה ואין תריף לחמות והא נמי מצין הפרשות ולמטה פסיק לה לאליה וזודק כל החוט הפסגה מצין הפרשות ולמעלה עד המוח וראש שהוא יואל ממש: מקום שהליוו יועזר. למעלה מן

הַפְּרָשׁוֹת הָיוּ. בְּזֵרֵכּוֹת (דף קסא.) אֲמַרְנִי
 לְדַלִּיף. שֶׁמְחֻזָּר מִחֻזָּן לְדָה הֵבֵן וְאִינִי
 הַחֵלֵל מִבְּקֶה אֶת הַשְּׂדֵרָה כּוֹלֵה לְאֶרֶצָה
 עֵרִיפָה עוֹלָמִית אֲלֵמָה לֹא מִנִּיּוֹ לְמִיחֵבֶה
 הִיא דִּנְיָה אַחֲרֵיתִי: **מֵאִי נִפְקָא מִינֵיהּ.** אִי
 הָיָה וְהַמְעֻרְפּוֹתֵי לֹא נִפְקָא אֵלֶּה שְׁמֵהּ
 יִתְחַמֵּה לְבָרְכָא אֲבָל עֲרִיפָה מְחִיטִים
 יִנְאִי. בְּקִדּוּשֵׁי (דף קמ.) לְעִנִּין לְאִסּוּר בְּהֵנָּה
 כֹּפֵר לְעִמָּךְ יִשְׂרָאֵל (דְּבָרִים כ"א) מֵהַ קִּדְשִׁים אִי
 בְּהֵנָּה וְהִ"נ לְעִנִּין טְרֵפָה מֵהֵמָּה תִּ
 יִתְחַמֵּה: **הַעֲלֵם קָרִיִּה רַחֲמָנָא.** (בַּמִּדְבָּר
 מִזֹּבַח הִיא וּמִיָּה עַל כְּרַחֵךְ אִי אֲפָשָׁר לִפְרֹ
 פִּרְךָ אֵלֶּה מַעֲתֵה תִּפְסֵל בִּיזָאָה דּוֹפֵן וּפְרֹ
 רַחֲמָנָא דְמַסְתַּמָּא רִ"ש לֹא פְלִיג אֲרֻבּוֹתֵי
 כְּתוּב אֵלֶּה בְּשִׁקּוּעֵטֶרס הִגִּיב וְכַתֵּב הִ"ג

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' ולא נתחיה לנתחים.
ע"ל דף כז ע"א תוס' ד"ה
מנין:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א] תד"ה אחיא מפצה
אדומה וכו' ואם תמצא
לומר טרפה. נ"ב עין
בעיגונא דאיתתא למהר"א
אלפנדארי בספר קדר אליה
רבא חוטא דף ל"ח ע"ד
מ"ט בזה:

לעזי רש"י

פרטי"ר. לסדוק.
הנק"ש [הנק"א]. ירכיים.

מוסף רש"י

בְּקוֹן ט' חֲנוּיֹת. דַּמְנֵא
וּבִמְנַלָּא לִמְדוּן אַחֵר הַיּוֹם,
וְהָיוּ לְחֲנוּיֹת לִפְנֵי ט'
וְהָיוּ רוֹאִין שְׂרֹבֵן מִכּוֹרֹת
בְּצֶהר שְׁחֹטֵה
קִיט וּבְעִיז' בְּכּוֹרֹת יט'.
וּשְׁהֲבִירָה. קִיט' מוֹכִין
וְיֵאֵר מִמְּצִיין קִיט' דְּזַמְנָא,
הַדּוֹאִיל וְרוֹב מוֹכִין וְקִמֵּן
מִינֵיהּ (בְּיִמּוֹת שֶׁם וּבְעִיז'
בְּכּוֹרֹת יט').
שְׁהֲבִירָה. שֶׁם
יִצְרוֹת. שֶׁם אֵלֶּה עֵשֶׂה
כֵּן, וּמִינֵן שְׁהֲכִילוֹת יִעֲשֶׂה
שְׁתַּלְמֵה (תַּחֲלִיל טו') אֲדָרָךְ
כִּי אֶשֶׁר יִבְרָא אֶף לִילּוֹת
יִסְרִימוּ כְּלוּמֵי (בְּכּוֹרֹת יט').

יבינו גרשום

אדחכ' דכחן חלק דביתו
ועדו לשם דר' גוברי
יפסדו ואל דכל בער לך
ומשום הכי צריך להסגיר
ועדיין א' לאו אוקיס
מ'תלתא מחזק: כן דמי
מנייות וסגדן לא קא
מביעא לי. ששע טהיות
כשם כלול מוכרות כש
שחומה ואחז מוכרת כש
נכבאל ופצא אדם חסד
כשם בשם בארץ אמרין
דכל דפריש מוכר פיש
ווכשר. נהדרין אלן ק
א' שליש ושש וליכז
שלש' וז' לחובב אחי
רבים להטות. אלא ק
קא' מביעא כשן קטן
וקטנה כלומר דאמרין
קטן קטנה לא חולצין ולא
מביקין קטן שם אמצא
קטן חמה חמה סריס
סריס אצירדן לו ממי
חולי כלומר שנפלו לו בני
וממי לשם ב'ביציו וז' רב'
גמין קטנה בשם אמצא
אלונית שאין לה דרך
ואינה ראויה לילד ואינה
ראויה ליבום מחלצת
אינה ראויה לחלצת נמי
ראויה ראויה והשאת ק
מביעא לי חולצין

(א) נראה דנ"ל שמחזרת מזל אחד דעדיין היא תמימה לית לן צה.